

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa S. R.
przeciwko Instytutowi "C." z siedzibą w Ł.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez

skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżąca powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 445 § 1 k.c. i przedstawia wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień w zakresie wysokości zasądanego zadośćuczynienia w kwocie 600 000 zł podnosząc, że nie jest to kwota odpowiednia do uszczerbku na zdrowiu powódki, braku szans na poprawę zdrowia i przekreślenie szans na normalne funkcjonowanie w każdym aspekcie życia.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Szczegółowa analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącej nie uwzględniają prawidłowej wykładni art. 445 § 1 k.c. dokonanej przez Sąd drugiej instancji zarówno w zakresie funkcji kompensacyjnej zadośćuczynienia, jak i „odpowiedności” sumy zadośćuczynienia. Sąd ten wziął pod uwagę ustalenia dotyczące sytuacji faktycznej powódki i uwzględnił rodzaj naruszonego dobra, charakter, stopień nasilenia oraz czas trwania doznanych przez powódkę cierpień fizycznych i psychicznych oraz nieodwracalność zdarzenia. Ocena, czy zachodzi

rażące zaniżenie zadośćuczynienia w stosunku do rozmiaru doznanych przez poszkodowanego szkód, dokonywana jest na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i z uwagi na jej uznaniowy charakter jest przejawem dyskrecjonalnej władzy sądu *meriti*. Zważywszy na treść uzasadnienia wniosku oraz motywów Sądu drugiej instancji nie można przypisać jej cechy dowolności widocznej *prima facie* i świadczącej o kwalifikowanym naruszeniu prawa materialnego mającym charakter oczywisty.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Zważywszy na charakter sprawy i okoliczności faktyczne związane ze stanem zdrowia powódki należało uznać, że zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek pozwalający na nieobciążanie powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony pozwanej (art. 102 k..c.).